

observant

ONAFHANKELIJK WEEKBLAD UNIVERSITEIT MAASTRICHT / JAARGANG 46 / 20 NOVEMBER 2025 / Nr 11

TWEE TALIG

Nederlands én Engels gewenst, maar taalbeleid na jaren nog niet overal ingevoerd _____ P3

LAATST E JAARS

De laatste loodjes van de studie. "Iedereen twijfelt weleens, dat stelt gerust" _____ P6-7

PE NSIOEN GOLF

Hoogleraren FASoS zwaaien de komende jaren af, kansen voor 'eigen kweek' om door te groeien _____ P5

EX PERTISE

Raad rechten bezorgd over onderwijs vanwege docentenplan _____ P3

redactioneel

Geen
gat in
de krant

“Hoe kan het dat sollicitanten al bij het eerste gesprek vragen of ze twee dagen thuis kunnen werken? Je wilt toch journalist zijn? Dan ben je óp de universiteitscampus, daar waar het zich afspeelt”, riep laatst een collega-hoofdredacteur uit het land tijdens een vergadering van ‘de Kring van Hogeronderwijsmedia’. Het ging even over thuiswerken. Iemand wilde weten wat de norm is (de meeste redacties hebben hooguit één thuiswerkdag per week, *Observant* ook). Het is nu eenmaal gezond en goed om elkaar én de mensen waar je voor schrijft tegen te komen, klonk het unaniem.

Afgelopen maandagochtend was eindredacteur van de week, Deborah Blekkenhorst, net zo benauwd als ik over hoe we de krant gevuld zouden krijgen met genoeg nieuws, columns (een van de columnisten heeft de UM sinds een paar dagen vaarwelgezegd, maar had wel nog iets beloofd, wat als hij het zou vergeten...) en vooral een middenpagina. Meestal is er wel een ‘groter’ wetenschaps- of achtergrondverhaal voor pagina 6-7, maar nu zaten we naar mijn gevoel met een gat.

Riki Janssen, collega en oud-hoofdredacteur (jarenlang met dit bijltje gehakt), die een interview had uitgewerkt met een laatstejaars student, vroeg zich af waarom we haar verhaal niet zouden plaatsen op de middenpagina. “Soms moet je de lat iets lager leggen, anders ga je het niet redden,” luidde haar advies. Maar ja, het is een portret van één student, nota bene één van de drie die we dit jaar volgen, sribbelde ik nog tegen.

Tegen het einde van de middag, na een paar gesprekken en ‘suddertijd’, was ik overtuigd. Het portret geeft een inkijkje in het leven van een derdejaars Global Studies en veel studenten zullen zich erin herkennen. Opgelost. Maar de voorpagina dan? Echt een goed beeld of een idee voor een illustratie hadden we niet. We besluiten na gezamenlijk denkwerk voor een typografische creatie te gaan. Paul Onkenhout, die afzwaait als journalist van *de Volkskrant*, schreef onlangs over de goeie ouwe tijd op krantenredacties en waar al dat “geouwehoer” goed voor is. In zijn betoog haalt hij een aantal citaten aan. Eentje blijft hangen, en *I couldn't agree more*: geen enkel ander beroep is “zo sterk afhankelijk van kruisbestuiving, van gewoon in de buurt zijn van andere mensen” dan de journalistiek.

Wendy Degens

De hoofdredacteur geeft een kijkje achter de schermen van de redactie

serie terug in de teit

Weerstand tegen
“elite-opleiding” UCM

50 jaar universiteit:
Terug in de teit

Foto: archief Observant

2000–2002

Een “elite-opleiding”, mopperde een student economie toen hij vernam van de plannen om begin deze eeuw een University College in Maastricht op te richten. “Die studenten weten straks van alles een beetje en niks van alles”, voegde een ander er schamper aan toe. Ze willen de “beste docenten bij de faculteiten weghalen”, dat gaat dus ten koste van de reeds bestaande opleidingen, concludeerde nummer drie verbolgen. De eerste plannen voor een University College dateren van eind vorige eeuw. Rector Arie Nieuwenhuijzen Krušman en *founding fathers* Louis Boon en Louk de la Rive Box zagen een *liberal arts* opleiding voor zich - Utrecht had de primeur in 1998 - waar hardwerkende studenten hun eigen studieprogramma samenstellen, elkaar na de onderwijsgroep ontmoeten in een *common room* én samen met hun docenten een intellectuele gemeenschap vormen. Echte academici zouden het worden.

Hoewel de decanen in eerste instantie enthousiast waren (“wie kan daar vanuit intellectueel standpunt tegen zijn?”), veranderde dat rap toen bleek dat zij het UCM niet alleen van hun beste docenten moesten voorzien, maar ook groten-deels moesten financieren: tussen de vijf en zeven ton per faculteit. Bij cultuur- en maatschappijwetenschappen speelde er nog iets anders mee: het University College, zo liet decaan Tummers weten, zou potentiële cultuur- en wetenschapsstudies-studenten wegkopen. Studentenvakbond NSEM vond het niet eerlijk dat straks alleen de UCM-student een brede opleiding zou krijgen. Het bestaande onderwijs is “verschraald”, schreven ze in een opiniestuk in *Observant*, de hele universiteit zou een College moeten zijn.

In de tussentijd bleek het animo voor het UCM in oprichting tijdens de Open Dagen in het najaar van 2001 hoopgevend: 84 studiekeizers. Men mikte op honderd in het eerste jaar, oplopend naar maximaal 150 in de jaren erna. Maar die moesten zich vanaf 1 december 2001 kunnen inschrijven, terwijl er twee weken van tevoren nog steeds geen groen licht van U-raad en decanen was. Die laatsten gingen als eerste overstag toen bleek dat ze toch niet in de buidel hoefden te tasten. Het UCM zou de eerste jaren betaald worden uit een centrale pot die bedoeld was om extra onderzoek voor de faculteiten te

financieren. College van bestuurslid Anne Flierman legde het eenvoudig uit: “Niemand levert in, ze krijgen alleen wat minder.”

De laatste hobbel was de universiteitsraad. De rector zette de tegenstribbelende leden in een chaotische novembervergadering maximaal onder druk: zou men niet instemmen dan ging het hele voorstel van tafel. En dat was dan de schuld van de raad, klonk tussen de regels door. Na drie schorsingen kwam er een schoorvoetend ‘ja’ voor de start van het UCM. Over zaken als financiering, medezeggenschap en hoogte van het collegegeld zou de U-raad in december beslissen. Vlak voor kerst geeft de raad zijn zegen, al is er gemor over de inzet van het onderzoeksgeld en is men mordicus tegen een verhoogd collegegeld (dat was ingecalculeerd om de begroting vanaf 2005 rond te krijgen). Dat bevordert immers de ongelijkheid en remt de toegankelijkheid van het onderwijs, vond men. In september 2002 beginnen 75 eerstejaars aan de nieuwe studie in hun gebouw aan de Bouillonstraat 8-10. De universiteitsraad blijft in die eerste jaren kritisch. Zo is men tegen het bindend studieadvies, iets wat *dean* Louis

“Die studenten weten straks van alles een
beetje en niks van alles”

Boon, die tot ergernis van de raad spreekt van “preventief ruimingsbeleid” (dat was “humor”, zal hij later zeggen), tegen het zere been is: “De U-raad heeft tot nu toe alleen maar dwarsgelegen als het over het UCM ging.” De populariteit is er niet minder om. De instroom loopt snel op, het UCM groeit uit het pand en verhuist naar de Zwingelput, de huidige locatie, krijgt twee Limburgse zusjes in de vorm van het Maastricht Science Programme en het University College Venlo, en haalt aan de lopende band hoge cijfers en eervolle vermeldingen in de *KeuzeGids*. Tot op de dag van vandaag.

Riki Janssen

Dit is een serie over 50 jaar UM. Op 11 september 1975 gaf de Tweede Kamer unaniem het officiële startsein voor de Rijksuniversiteit Limburg in Maastricht. We duiken in onze eigen archieven: welke opzienbarende, grappige, belangrijke of wonderlijke nieuwsjes komen we tegen?

Zorgen in raad rechten over plan om nieuwe docenten breed in te zetten

“We zien nu al tutoeren die niet alles weten en standaardantwoorden geven”

De ‘instapcategorie’ docenten bij de rechtenfaculteit (docent-4) wordt voortaan niet meer onderdeel van een capgroep maar krijgt een benoeming bij een centraal facultair instituut. Dan kunnen ze ook buiten hun eigen vakgebied worden ingezet. Dat althans wil het faculteitsbestuur. Leden van de raad vrezen dat het onderwijs daaronder gaat lijden.

Sinds oktober 2024 zijn bij rechten de meeste tijdelijke contracten niet meer verlengd en zijn minder docenten-4 aangenomen. Dit met het oog op een gezonde begroting. Het bestuur vindt het nu het goede moment om het beleid voor die categorie docenten structureel te herzien. Nu is het nog zo dat de veelal jonge startende academici aangesteld worden bij een capgroep en vrijwel alleen lesgeven in hun vakgebied. Maar doordat periodes met veel onderwijs worden afgewisseld met rustige periodes is het voor hen soms lastig hun uren te maken. Bovendien is er voor deze groep geen duidelijk carrièreperspectief, per capgroep verschilt het beleid. Dat maakt hen kwetsbaar, aldus het bestuur.

Dat wil nu nieuwe docenten - met een tijdelijke aanstelling van vier jaar - onderbrengen bij MILE, het onderzoeksinstituut van de rech-

tenfaculteit dat de nieuwelingen zal trainen en begeleiden. Die worden vervolgens centraal en vooral flexibel ingezet; het bestuur spreekt van een ‘flexibele schil’ van zo’n tien mensen. “Daarmee kunnen we de pieken beter opvangen, er is houvast en we bereiden docenten beter voor op de toekomst”, lichte decaan Jan Smits in de jongste faculteitsraadsvergadering toe.

Daarin klonk met name onder de studentleden bezorgdheid over een gebrek aan vak kennis als docenten les moeten geven over onderwerpen waarin ze niet goed thuis zijn. “Wij zien nu al tutoeren die niet altijd alles weten en standaardantwoorden geven”, klonk het. “De beste lessen krijgen we toch van mensen in hun eigen vakgebied. Met een goede tutor durf je meer, leer je meer. Je voelt je veiliger als je praat met iemand die weet waarover het gaat, je durft vragen te stellen en dieper op de materie in te gaan.”

Nora Vissers (wetenschappelijk personeel, wp) sloot zich daarbij aan. “Ik weet, als ik het over mijn eigen vakgebied heb, wanneer studenten een goede kant opgaan in de discussies of wanneer ik moet ingrijpen. Dat is wat je wilt bij probleemgestuurd onderwijs.”

Smits deelt die bezwaren niet, benadrukt hij enkele dagen na de vergadering. “Je ziet nu

al dat er soms tussen capgroepen docenten worden uitgewisseld, omdat het bij de ene groep heel druk is en bij de andere wat rustiger. Dan heb je het ook over mensen met verschillende expertises.”

Ook bij het aangekondigde betere carrièreperspectief werden vraagtekens gezet, door onder anderen Anna de Jong (wp). Is de faculteit straks nog wel een aantrekkelijke werkgever? “Als ik gespecialiseerd ben in een bepaald vakgebied en niet zeker weet of ik dat hier kan geven omdat ik in een flexibele pool wordt gestopt, wil ik hier niet werken.” En hoe kijken docenten hier zelf tegenaan, wilde Vissers nog weten. “Zijn er discussies geweest, is hen om input gevraagd? Of is er al gewoon een besluit genomen?”

“Nee”, vertelt Smits desgevraagd. “We gaan een groepje maken met docenten die nu al flexibel worden ingezet, en met enkele docenten uit de capgroepen. Van hen willen we weten wat ze fijn vinden als het gaat om hun eigen positie binnen de faculteit. De uitkomsten nemen we uiteraard weer mee terug naar de raad.”

Op 4 december, bij de volgende vergadering, komt het punt opnieuw aan de orde.

Deborah Blekkenhorst

Is de dubbele helix seksistisch?

“

Begin deze maand overleed James Watson, de man die samen met Francis Crick en Maurice Wilkins de Nobelprijs kreeg voor de ontdekking van de dubbele helixstructuur van DNA. Nauwelijks was het nieuws bekend of de kritische verhalen doken opnieuw op. Want Watson sleepte een erfenis van seksistische en racistische uitspraken achter zich aan, onder meer over vermeende IQ-verschillen tussen rassen. En dan is er het verhaal dat steeds terugkomt: Rosalind Franklin. Haar bijdrage aan de ontferming van de DNA-structuur was cruciaal, maar werd geminimaliseerd. Haar beroemde “Photograph 51”, een van de sleutels in de ontdekking, was zonder haar medeweten doorgespeeld. En wie Watsons *The Double Helix* ooit las, herinnert zich zijn neerbuigende opmerkingen over haar uiterlijk.

De vraag duikt dan opnieuw op: moeten we een figuur als Watson vieren? De discussie doet me denken aan het gelijkaardige debat of kunst en kunstenaar te scheiden zijn. Ook daar wemelt het van grensoverschrijdend gedrag (denk aan Harvey Weinstein). Maar in de wetenschap is er vaak méér verzet tegen het herzien van heldenstatussen. Hier zou het product, de waarheid, losstaan van persoonlijke keuzes. Maar als dat zo is, waarom moeten ontdekkingen dan blijven kleven aan een naam? Diezelfde spanning kwam verrassend terug in een ander onderwerp dat niet uit het nieuws is weg te slaan: de Epstein-files. Daaruit bleek dat miljardair Jeffrey Epstein uitvoerig correspondeerde met een aantal invloedrijke wetenschappers. Ook hier raakten invloed, ideologie en onderzoeksprogramma’s verstrengeld. Epstein sponorde regelmatig onderzoek dat aansloot bij zijn eigen, soms rondt eugenetische voorkeuren. De Amerikaanse historica Naomi Oreskes waarschuwde al eerder dat de integriteit van wetenschap wankelt wanneer individuen met een portemonnee kunnen bepalen welke onderzoekers hun werk mogen verderzetten.

Het probleem is dus niet dat de helixstructuur zelf seksistisch zou zijn, maar dat wetenschap gebouwd is op structuren die sommige groepen bevoordelen en andere buitensluiten. Ik bewonder Watsons intellectuele bijdrage, maar het blijft tragisch dat hij zijn vergaarde roem en invloed niet gebruikte om wetenschap inclusiever te maken - en ze in plaats daarvan aanwendde om neer te trappen op groepen die al moeite genoeg hebben om binnen te geraken.

”

Massimiliano Simons,
universitair docent techniekfilosofie

Tweetalige universiteit: iedereen moet zich kunnen redden in Nederlands én Engels

Taalbeleid na zeven jaar nog lang niet overal ingevoerd

Het taalbeleid, dat in 2018 zijn beslag kreeg, is nog lang niet universiteitsbreed ingevoerd. De faculteiten psychologie en neurowetenschappen, Health Medicine and Life sciences en de School of Business and Economics moeten er nog mee beginnen. Net als ICTS, Facility Services en Finance.

De Universiteit Maastricht is officieel een tweetalige universiteit: Nederlands en Engels. En daarom is het zaak dat alle medewerkers zich kunnen redden in beide talen. Het veriste niveau is afhankelijk van de functie: minimaal (het vrij eenvoudige) B1 in Engels en Nederlands tot het hoge C1 voor medewerkers met onderwijstaken. Via cursussen krijgt iedereen de kans om zijn talenkennis bij te spijkeren. Daarnaast is er voor internationale studenten onder andere de inleidende cursus Social Dutch, hun Nederlandse studiegenoten kunnen onder meer een Nederlandstalige workshop (academisch) schrijven volgen.

In 2018 kwam het beleid tot stand, het liep vertraging op door de hack (december 2019: cybercriminelen gijzelden de systemen van de UM) en coronapandemie, en werd een paar keer verlengd, als laatste in oktober 2024 vanwege de onzekerheid over de besluitvorming in Den Haag over de Wet Internationalisering in Balans (WIB) en de taalregels.

Opvallend is dat zeven jaar later nog lang niet ieder staf lid (die dat nodig heeft) een talencursus heeft gevolgd, zo bleek begin november tijdens de vergadering van de commissie strategie van de universiteitsraad. Waar de faculteiten rechten en Arts and Social

Illustratie: Shutterstock

serie zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Lotti Bauer
(Aken, Duitsland, 2005)

\ Eerstejaars bachelor
Global Studies

\ Burgerlijke staat:
single

\ Woont in:
Maastricht

Foto: Joey Roberts

“ In Namibië heb ik mezelf teruggevonden ”

Hond of kat? Hond, zeker weten. Ik ben opgegroeid met onze hond Socke, een Australian Shepherd, ik weet niet beter dan dat hij er altijd was. Afgelopen jaar is hij overleden, zeventien jaar oud. Ik heb niet zo heel veel met katten, die zijn me te eigenwijs. Ze springen op je bed, gaan erin liggen en zijn dan kwaad als je er zelf inkruipt. Honden zijn veel vriendelijker.

Mijn wortels liggen in... Duitsland, maar mijn tweede thuis is Namibië. Ik kwam daar als achtjarige voor het eerst, het was 2013 en mijn tien jaar oudere zus deed er vrijwilligerswerk in een opvanghuis voor kinderen. Toen haar tijd erop zat en ze eigenlijk terug zou moeten komen, hebben mijn ouders vanuit Duitsland een ngo opgericht, een non-profitorganisatie die onder andere onderwijsprojecten en voedselprogramma's voor kinderen in Namibië ondersteunt. Ik ga er elk jaar naartoe, heb er zelfs een paar maanden gewoond en lesgegeven aan tien- en elfjarigen. Ik voel me daar altijd op mijn gemak, ik vind er innerlijke rust en ken elk bijzonder plekje. Mijn zus heeft uiteindelijk het land nooit meer verlaten, ze is inmiddels getrouwd met een Namibische man en ze hebben een zoon, mijn geweldige neefje Lio.

Ik heb bewust gekozen voor Maastricht.

Ondanks mijn liefde voor Namibië wilde ik er niet studeren. Het onderwijssysteem daar is niet goed en bovendien zie ik het land als een toevluchtsoord, de plek waar ik tot rust kan komen en juist niet hoeft te leren. Ik heb nog wel even gedacht aan Zuid-Afrika, maar mijn vader drong erop aan om in Maastricht te gaan kijken. Hij heeft hier zelf ook even

gestudeerd, als uitwisselingsstudent, en vindt de stad nog altijd geweldig. Net als ik.

Twintig zijn, het valt niet mee. Je moet vooral leren omgaan met de verwachtingen van de buitenwereld, die het toch als vanzelfsprekend ziet dat je na de middelbare school gaat studeren. Maar de werkelijkheid is dat iedereen zijn of haar eigen tempo bepaalt, ik heb zelf twee tussenjaren genomen. Als je twintig bent, mag je nog leren en fouten maken. Het is prima als je even uit de pas loopt en op een ander spoor belandt, je kan altijd nog terug. Als je ouder bent is dat moeilijker, alhoewel dertigers ook niet altijd weten welke kant ze opgaan. Ze hebben alleen meer geld, haha. Ik heb van mijn ouders veel vrijheid gekregen, ze hielden me altijd voor dat ik genoeg potentieel heb en stuurden me de wijde wereld in om erachter te komen wat ik nu wilde.

Wat maakt je boos? Er zijn zoveel mensen, ook politici, die maar wat roepen zonder na te denken, bijvoorbeeld als het gaat over migranten en de problemen die ze altijd maar zouden veroorzaken. Degenen die dat zeggen realiseren zich nauwelijks wat hun uitspraken teweegbrengen. Ik vind dat kwalijk.

Dit zou ik aan mezelf willen veranderen.

Ik denk nooit eens niet na, daar zou ik weleens mee willen stoppen. Ik wil graag iedereen tevreden houden en maak me druk om van alles. Om mijn familie en vrienden en hun problemen, die ik dan wil oplossen. Het is vervelend, soms ook heel vermoeiend.

Ik ben bang voor... spinnen. Maar dat is niet mijn grootste angst. Ik ben bang om dingen te missen, niet de feestjes of andere sociale evenementen, maar gewoon het leven. Ik wil eruit halen wat erin zit en niet passief toekijken vanaf de zijlijn. Toen ik zestien was raakte ik in een depressie, ik kon niet meer genieten van het leven zoals ik dat zou willen. Terwijl ik als kind altijd zo vrolijk was, mijn vader zei altijd dat ik de kamer verlichtte zodra ik er binnenstapte. Ik danste door het leven, maar de laatste jaren van mijn middelbareschooltijd waren pittig, ik deed zoveel dingen die ik niet wilde om maar in dat ideaalplaatje te passen van een hardwerkende leerling. Ik legde mezelf heel veel druk op en stond op het punt te stoppen met school, vlak voordat ik examen zou doen. Mijn ouders vonden alles best, wat ik ook zou beslissen, ze wilden vooral dat ik weer gelukkig zou worden. Uiteindelijk heb ik dat examen gedaan en na twee jaar ging het beter, mede dankzij mijn tijd in Namibië. Daar kon ik zonder druk van buitenaf mezelf terugvinden.

Aantrekkelijkste eigenschap in een partner? Poeh. Ik denk niet dat ik er maar eentje zou kunnen noemen, het gaat om een mix van dingen die belangrijk zijn. Zoals vertrouwen, steun en empathie. En een goede partner is zeker niet egoïstisch. Ik neem niks voor lief, het leven is te kort om met te weinig genoeg te nemen.

Liever rijk of beroemd? Rijk. Met geld kan je dingen veranderen, hulp bieden aan mensen die het nodig hebben. Toen ik jonger was wilde ik actrice worden, maar hoe ouder ik werd, hoe meer ik me realiseerde dat het fijn is om niet in de schijnwerpers te staan. Als je beroemd bent zijn er altijd wel mensen die over je oordelen en iets van je vinden, met geld kan je iets goeds doen en onder de radar blijven.

Wat zou je doen als je weet dat je niet kan falen? Niks. Falen is niet slecht, of een mislukking, het hoort bij de reis die je aflegt. Mijn grootouders drukten me altijd op het hart dat het er vooral om gaat dat je je best doet. Dat is waar het om draait, niet wat de uitkomst zal zijn. Maar als ik voor deze vraag dan toch iets zou moeten kiezen, wil ik misschien wel die actrice zijn waar ik vroeger van droomde.

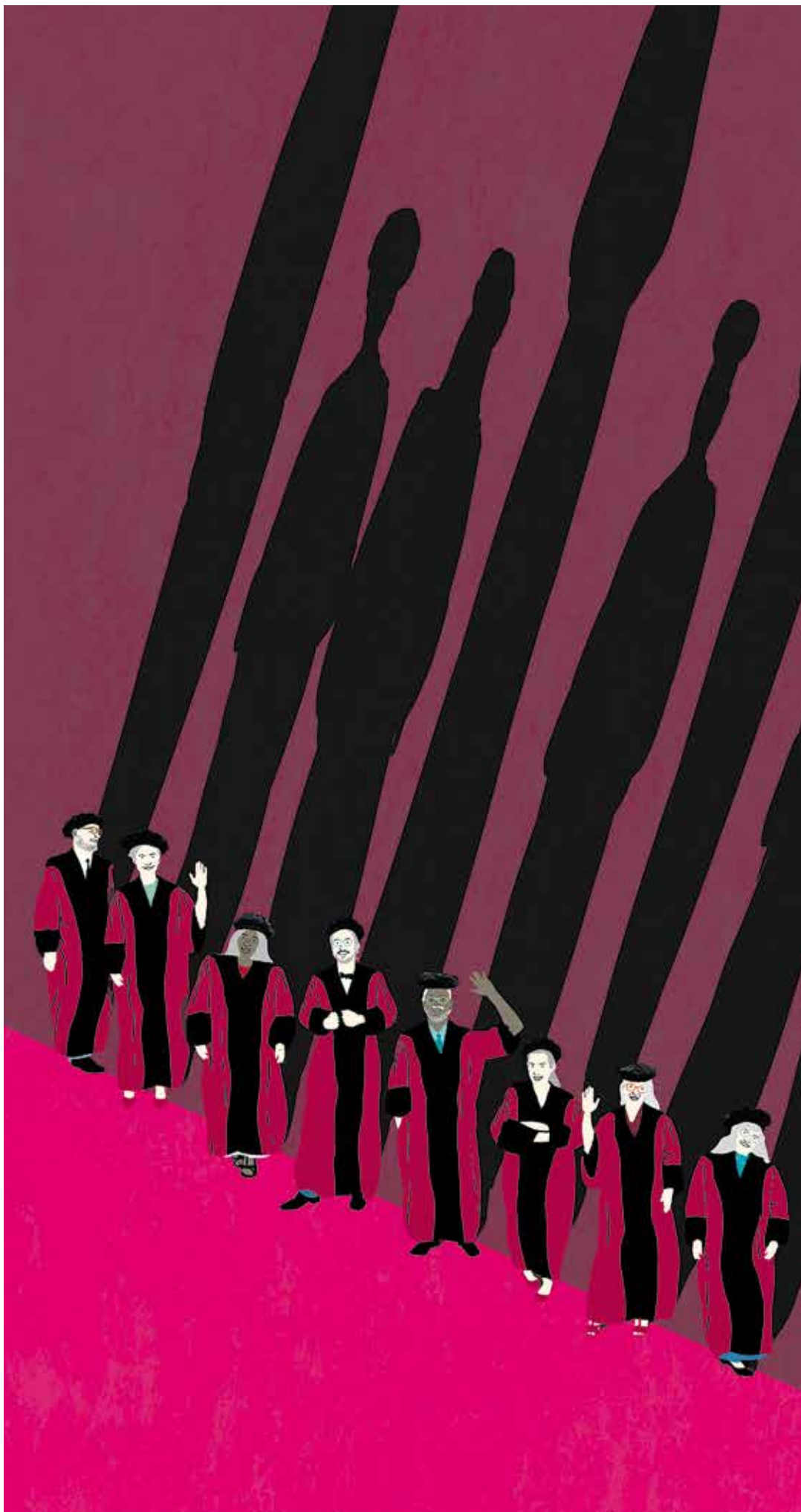
Deborah Blekkenhorst

Hier verschijnt wekelijks een portret van een student of medewerker

Faculteit kent komende tijd een 'pensioengolf'

FASoS: liever 'eigen kweek' dan nieuwe hoogleraar van buiten

Bijna een derde van de hoogleraren aan de faculteit Arts and Social Sciences (FASoS) gaat komende tijd met pensioen. Die plekken zullen niet automatisch ingevuld worden door een nieuwe hoogleraar van buiten. Om de huidige staf meer kansen te bieden, maar ook het financiële plaatje speelt mee.

Illustratie: Simone Golob

Momenteel telt de faculteit, die vorig jaar het dertigjarige jubileum vierde, in totaal 21 'gewone' hoogleraren en zeven bijzonder hoogleraren. Tot 2030 gaan er daarvan negen met pensioen. Hoe gaat men dat opvangen? In elk geval niet door iedere vrijgekomen leerstoel direct op te vullen met een nieuwe hoogleraar, zegt decaan Christine Neuhold. Dat zal alleen gebeuren als het "echt nodig" is. "Bijvoorbeeld als er anders niemand is die leiding kan geven aan een onderzoeksgroep, of er behoefte is aan iemand van buitenaf met een groot netwerk. En het plaatje moet passen, met het FASoS-DNA: interdisciplinair kunnen en willen werken, een open blik hebben, verschillende talen spreken."

Doorgroeien

Het liefste houdt de faculteit het echter binnenshuis, zegt Neuhold. "We willen investeren in onze huidige staf. Er lopen hier zoveel gedreven onderzoekers rond, mensen in de bloei van hun carrière die binnen onze cultuur passen. Zij moeten kansen krijgen om door te groeien. Anders vertrekken ze, dat is zonde." Het niet 1-op-1 vervangen van 'dure' profs creëert de nodige financiële ruimte hiervoor. "Daarmee kunnen we deze onderzoekers op den duur laten doorgroeien naar een hoogleraarschap. En bovendien meer universitair docenten aannemen. Op die manier kun je ook zorgen voor een betere mix, onder meer qua gender, en deze mensen zelf 'opleiden'."

Ook de Haagse bezuinigingen en de politieke onzekerheid spelen mee. "We willen niet het vrijkomende budget weer meteen volledig uitgeven, met als gevolg dat het volgende faculteitsbestuur misschien niks meer heeft. Om de twee jaar bekijken we de situatie en beslissen we of we financieel meer of minder ruimte kunnen nemen."

Andere richting

Biedt de aanpak eveneens de kans om strategische keuzes te maken en andere accenten te leggen als het gaat om de thema's van leerstoelen en de richting van het onderzoek? "Zeker", zegt Neuhold. Er wordt onder meer nagedacht over meer aandacht voor onderwerpen als "diversiteit en inclusiviteit, duurzaamheid en veiligheid".

Betekent dat ook dat sommige expertises verdwijnen? "Dat vind ik nu moeilijk te zeggen, maar het is wel iets waar we bij stilstaan. Neem de expertise die afgelopen jaren is verdwenen op het gebied van geschiedenis van de geneeskunde en psychiatrie. Dat kun je ook creatief proberen op te vangen, met onderzoekers die het thema interdisciplinair bekijken, naast historisch bijvoorbeeld ook vanuit antropologisch en filosofisch oogpunt. Maar soms kun je ook tot de conclusie komen: misschien kunnen we niet alles behouden." Binnenkort bespreekt het faculteitsbestuur met alle afdelingshoofden de 'vervangingsplannen' voor vertrekkende profs. "De situatie verschilt namelijk erg per afdeling: op sommige gaat voorlopig niemand met pensioen, op andere

meerderen. De afdelingen hebben afgelopen tijd zelf aangegeven hoe ze het willen aanpakken, wij kijken nu of het qua budget past."

Overigens is het niet de bedoeling dat FASoS op termijn minder hoogleraren heeft, zegt Neuhold. "Daar proberen we op te letten. We hanteren deze strategie al sinds ik decaan werd in 2020." In totaal vertrokken er in die periode zes profs, maar uiteindelijk groeiden ook acht stafleden door tot hoogleraar.

"We willen investeren in onze huidige staf. Er lopen hier zoveel gedreven onderzoekers rond"

LAATSTEJAARS

“MIJN FAMILIE HEEFT ZICH ERBIJ
NEERGELEGD

“Ik houd ervan om telkens iets nieuws te ontdekken, de studie moet spannend blijven. Ja, misschien ben ik snel verveeld, ik houd in ieder geval niet van sleur”

DAT IK NIET BIJ HEN IN DE STRAAT KOM WONEN"

Nog even bikkelen en dan mogen de boeken (voorlopig) de kast in en kan het diploma aan de muur. *Observant* volgt enkele studenten tijdens het laatste jaar van hun studie. Wat zijn hun toekomstplannen? En wegen de laatste loodjes het zwaarst? Deze keer derdejaars Global Studies **Nour Rigo**.

"Iedereen komt zo slim over, lijkt al zoveel van allerlei zaken te weten." In het eerste half jaar van Global Studies raakte de Belgische Nour Rigo meer dan eens geïmponeerd door haar medestudenten. Het bracht haar aan het twijfelen: had zij wel genoeg kennis in huis? Voldeed haar Engels? Hoe ging ze dit alles inhalen?

Maar toen ze in het tweede semester op kamers ging, veranderde dat. "Ik wilde heel graag op mezelf wonen, wilde de complete ervaring. Ik was die eerste zes maanden helemaal niet betrokken bij het studentenleven, ging na het onderwijs vrijwel meteen naar huis net over de grens in Zichen-Zussen-Bolder." Ze kwam in een studentenhuus in de binnenstad terecht, genoot van haar "eigen huishoudinkje", voelde de vrijheid en de verantwoordelijkheid die bij het op jezelf wonen hoort ("doe je de was een week niet, ja, eigen schuld") en maakte vrienden. "Veel mensen van de studie, heel internationaal." In gesprekken met hen ontdekte ze dat iedereen momenten van twijfel heeft. Dat stelde gerust.

HOOP EN POSITIVITEIT

Nour Rigo is een kwart Italiaans, vandaar die achternaam. "Mijn grootvader komt uit de buurt van Venetië, hij vertrok naar België om in de mijnen te gaan werken, maar nam als snel met mijn oma het café van haar ouders in ons dorp over. Mijn vader is daar geboren. Mijn moeder komt uit Maastricht." Haar voornaam? Ze lacht: "Mijn moeder was zwanger toen mijn ouders in de auto een operazangeres hoorden. Dat was Nour. Het is een Arabische naam, betekent 'licht', staat voor hoop en positiviteit; ze vonden hem mooi."

Ze wilde een brede studie na haar middelbare school. "Ik houd ervan om telkens iets nieuws te ontdekken, de studie moet spannend blijven, ja, misschien ben ik snel verveeld, ik houd in ieder geval niet van sleur." Ze ging naar de open dag in Leuven en in Maastricht waar haar moeder ooit psychologie studeerde. Die vertelde over het probleemgestuurd onderwijs, dat haar goed was bevallen. "In België ben je een nummer in de grote collegezalen. Je hebt daar twee periodes examens waarvoor je een maand keihard moet studeren. Je moet veel van buiten leren en dat letterlijk kunnen reproduceren. Hier moet je kritisch nadenken en mag je je eigen mening geven tijdens discussies in de onderwijsgroep."

GOED GEKOZEN

Ze koos voor Global Studies omdat de inhoud in haar ogen "nog grootschaliger" is dan van bijvoorbeeld European Studies. Is hij zo breed als gedacht? "Ja, we behandelen problematiek over heel de wereld. Dit blok richten we ons op vrede en justitie en komen conflicten in Soedan, Congo, Palestina en de Verenigde Staten langs. Je leert veel over de geschiedenis, over internationale relaties." Nour voelde in dat eerste jaar dat ze goed gekozen had. Wel had ze gedacht dat ze gaandeweg zou ontdekken waar haar hart het meeste naar uitgaat en de juiste master zich vanzelf zou aandienen. "Maar het is niet zwart-wit. Ik dacht dat het makkelijker zou zijn om dingen af

te strepen. Zo kregen we een semester lang veel over rechten, ik dacht vooraf: dat is niets voor mij, maar ik vond het superleuk. Of neem economie. Ik deed op de middelbare economie en talen en dacht dat ik dat nu wel had gezien. Maar ook dat was boeiend."

En dan zijn er nog de gastcolleges waarin genodigden verhalen vertellen over zaken waar ze nog maar weinig van weet. "Niyalic Khun maakte een film over het leven na het schrikbewind van de Rode Khmer in Cambodja: *Three legs in the Evening*. Zijn verhaal was indrukwekkend. Ik merk dat ik het mooi vind om op zoek te gaan naar verhalen die niet snel in het nieuws komen, zoals persoonlijke verhalen van migranten bijvoorbeeld. Die laten op een laagdrempelige manier aan een grote groep zien hoe de wereld in elkaar zit. Of ze nu op film staan of op papier."

AVONTUUR

Met name dit laatste bracht haar op het spoor van een tweejarige master internationale betrekkingen en journalistiek. "In Parijs. Een dubbele master, je studeert af in de journalistiek én internationale betrekkingen. Het is een heel traject om daar binnen te komen: je moet gemiddeld een 7,8 hebben, een motivatiebrief schrijven en aanbevelingsbrieven meesturen." Dat moet ze binnenkort gaan doen. Nee, ze heeft geen moeite om voor twee jaar naar Parijs te verkassen. Al gaat ze nu nog ieder weekeinde naar huis omdat ze in een brasserie in Zichen-Zussen-Bolder werkt. Ze lacht: "Parijs zal goed zijn voor mijn Frans, ook al is het een Engelstalige studie. Mijn familie heeft zich erbij neergelegd dat ik niet bij hen in de straat kom wonen. Ik hoef straks ook niet per se in België of Nederland te werken. Ik houd van avontuur, van reizen. Ik ben heel nieuwsgierig. Mijn opa van moederskant werkte op een schip, hij was veel in de VS. Mijn vader leidde een tijd toeristen rond in Amerika, mijn moeder beklom na haar afstuderen de Kilimanjaro, mijn oudste broer (hij is achttien jaar ouder) heeft gewerkt op een jacht en daardoor veel van de wereld gezien. Deze zomer ging ik zes weken backpacken in Thailand. Alleen ja. Het was mijn tweede solo-reis. Twee jaar geleden ben ik veertien dagen met de trein naar Kopenhagen, Oslo en Stockholm geweest. Ik heb het enorm naar mijn zin gehad. Daarvoor stapte ik niet op mensen af, ik was niet echt verlegen maar liet het initiatief bij de ander. Nu moest ik wel, dat heeft me enorm geholpen, ik durf veel meer op sociaal vlak. In het begin is het niet altijd leuk. Die eerste reis greep ik snel naar een boek of mijn gsm om me achter te verstoppen. Later die weken zocht ik minder afleiding. In Thailand dit jaar had ik al meer rust, vond ik het leuk om mensen te ontmoeten, wat heel makkelijk gaat als je alleen bent en in hostels logeert, maar ik vond het ook fijn om met mezelf te zijn. Mijn interesses te ontdekken en na te denken over wat ik nu echt wil."

In deze onregelmatige serie volgt Observant enkele studenten tijdens het laatste jaar van hun studie; we interviewen hen komend academisch jaar op drie verschillende momenten

TEKST: RIKI JANSSEN

FOTO: ELLEN OOSTERHOF

nieuws

Geen ontslag

Vervolg van pagina 3

Sciences, net als de universiteitsbibliotheek, het bureau van de universiteit, MUO, klaar zijn met de invoering, en het studentenservicecentrum bijna, is er bij Science and Engineering (met heel wat internationale staf) nog geen enkele medewerker op Nederlandse cursus geweest (de Engelse taal cursus loopt wel) en moet bij SBE, FPN en FHML het hele proces nog beginnen. SBE heeft tot twee keer toe om uitstel gevraagd, eerst vanwege de onzekerheid over de Haagse bezuinigingen, daarna vanwege de ontwikkeling van het strategisch plan waar men nu middenin zit.

Janosch Prinz, universiteitsraadslid namens het wetenschappelijk personeel (wp), is verbaasd dat nog niet alle faculteiten een plan hebben. Bij de FHML is er een in de maak, reageerde collegevoorzitter Rianne Letschert,

met daarin ook een deadline waarop het beleid moet zijn ingevoerd.

“Wat als je als medewerker de vereisten niet haalt?”, vroeg Donna Yates zich af, raadslid namens het wp. Dreigt er dan ontslag?

Mensen zouden bang zijn hun baan te verliezen. Die zorg werd door Letschert meteen van tafel gehaald. “Er is geen sprake van ontslag.”

Op dit moment werkt de UM aan een nieuw

taalbeleid dat eind 2026 rond moet zijn en vanaf januari 2027 gaat gelden.

Foto: Shutterstock

Riki Janssen

PODCAST OBSERVANT

HET AUDIOZUSJE VAN HET WEEKBLAD VAN DE UNIVERSITEIT MAASTRICHT, waarin we je bijpraten over wetenswaardigheden, bijzonderheden en nieuws over de universiteit en het studentenleven.

colofon

Redactie Wendy Degens (hoofdredacteur), Deborah Blekkenhorst, Peter Doorackers, Cleo Freriks, Riki Janssen, Stefan Moens (financieel medewerker), Dennis Vaendel
Telefoon 043 3885390

E-mail observant@maastrichtuniversity.nl

Website www.observantonline.nl

Aan dit nummer werkten mee Wammes Bos, Pablo del Hierro, Massimiliano Simons

Ontwerp en illustraties Simone Golob

Vertalingen Maud Bovelander, Susanna

MacDaniel **Druk** Janssen/Pers Gennep

Advertenties

Zie alle info onder het kopje 'service' op onze site.

DE MEDEDELINGEN VAN DE UNIVERSITEIT, FACULTEITEN, SERVICECENTRA EN STUDENTEN- ORGANISATIES ZIJN TE VINDEN OP WWW.OBSERVANTONLINE.NL